„Oblio”, un film ambalat în dans

(Grigore Constantinescu – 20 martie 2007)

Mai mult decât în alte spectacole ale Operei Comice pentru Copii, recenta premieră cu baletul de buzunar „Oblio” tinde să sublinieze în echilibrul realizării latura interactivă. Totul pare că pornește din dorința de a reaminti părinților o poveste din timpul tinereții lor – filmul „The Point” cu muzica lui Harry Nilsson și avându-l drept narator pe Ringo Star. Firește, o poveste pe care cei mici și foarte mici nu au perceput-o ca atare, căci filmul nu se mai reia iar în cărți, cu și fără benzi desenate, nu am văzut să fie inclusă. Inutil deci să se reia acum amănuntele care fac deliciul basmelor tradiționale și contravin legii dreptului de autor.

Important însă apare modul în care punctul de pornire – aventurile lui Oblio în căutarea propriului său țugui care îi atestă personalitatea – sugerează un număr variabil de întâmplări virtuale. De la punctul de plecare până la sosirea din final, micuții spectatori sunt invitați să îl însoțească, să își închipuie pe unde umblă și ce face când întâlnește pe cineva. Într-un fel, revenim la peregrinările „vrăjitorului din OZ”, la partea de poveste care relatează călătoria. Totul în pași, căci povestirea se dansează – autor al regiei și coregrafiei fiind Mihai Babușkă. În derularea de gestualități îmbrăcate în fantezistele costume propuse de Viorica Petrovici, copiii sunt liberi să participe din sală, paralel cu muzica, încurajându-l pe Oblio sau privindu-l cu ostilitate pe ministrul întunecat, trist, răuvoitor chiar (în interpretarea lui Cătălin Caracaș, poate singurul personaj care are conotații în actualitatea jurnalelor noastre de televiziune).

Pentru cine are înțelegere și răbdare față de lumea copilăriei, merită să se reîntoarcă la spectacol ca să-i vadă evoluția. Privitorii sunt activi, strigă din răsputeri spre personaje, răspund la întrebările Împăratului. Privindu-i, ai crede că se joacă. Dar nici dansatorii de la Opera Națională (Oana Popescu, Oana Bădănoiu, Florentina Răducu, Bianca Stoicheciu, Cristina Mitu, Georgiana Stroe, Vicențiu Popescu, Mircea Ioniță, Slava Grosu), nici cei care proiectează luminile sau pun muzica, nici chiar spectatorii nu se joacă într-adevăr.

La „Oblio”, toată lumea se implică, într-un act colectiv „de-a întâmplarea”.